

visning til Indenrigsministeren. Dette Andragende gaar ud paa, at der skal tages Initiativ til Fremlæggelse af et Lovforslag. Det er selvfølgelig ikke Meningen med Andragendet, at Folkethinget eller dets Medlemmer skulde fremkomme med et saadant Forslag. Det maa selvfølgelig være Meningen, at man skal bære sig ad, ligesom man tidligere har gjort, f. Ex. overfor det Forslag, som nylig var til Behandling her, Lovforslaget om Kunstsmør, og hvor Folkethinget har taget Initiativet til, at Ministeren kom frem med det. Saaledes gjøre vi jo hver Dag. Vi have allerede for et Par Dage siden behandlet en hel Del Andragender, der gaa ud paa, at der paa næste Aars Finantslov eller paa Tillegsbetvillingsloven skal gennemføres adskillige Foranstaltninger. Det viser sig altsaa, at man i andre Henseender kan rette Opfordring til Ministeren om at fremkomme med Forslag, og at det Princip ikke er fastholdt, at man ikke skal opfordre Ministeren til at fremkomme med Forslag, og derfor ser jeg ikke, at der kan være Noget til Hinder for at opfordre Ministeren til at fremkomme med Forslag til at forandre de uheldige Forhold, som her ere til Stede ved Limfjorden. Det er en bekendt Sag, at vor Limfjordsfisterilovgivning i over et Aarhundrede, nemlig fra 1750 til 1867, har hvilet paa et bestemt, fast Princip, nemlig det, at det paa enkelte Steder var forbudt at bruge Aalevaad af den Grund, at man mente, at Aalevaad ødelagde Fiskeyngelen, og at derimod i andre Dele af Fjorden Fisteriet var saa frit som muligt, vel at mærke, naar Fisserne der brugte de lovlige Redskaber. Dette Princip blev brudt i 1867, navnlig fordi Regjeringen havde faaet en Konsulent eller Raadgiver, den bekendte Skuespiller Smidth, som vistnok ikke havde det mindste Kjendskab til Fisteri; de Udtaleser, han fremkom med til Fisserne ved Limfjorden, viste bedst, at han ikke forstod sig paa Fisteri. Vi fik altsaa den uheldige Lov af 1867, som aldeles ikke passede Limfjordsfisserne. Det er ogsaa bekendt, at der var nedsat en Kommission, for dette Lovforslag blev til den Lov, der udkom i 1867, som var imod at gaa saa vidt, som den vedkommende Konsulent raadede til. Men Konsulenten fatte sin Mening igjennem, Mini-

steriet, støttede den, uagtet den ikke deltes af Fisserne. Det har nu ogsaa viist sig, at denne Lov af 1867 kun kunde opretholdes i saa Aar, nemlig omtrent i fem Aar. Da man nemlig begyndte at fiske i Genhold til denne Lov, saae Fisserne strax, at det var uheldigt, at man saaledes overalt kunde fiske med disse Vaad. Det var nemlig ikke saaledes, som den vedkommende Konsulent havde troet, at naar det paalagdes Aalevaadsfisserne, at de skulle have deres Aalevaad saaledes indrettet, at de havde 12 Aens Dybde i Armgarnet, saa kunde der ikke fiskes med disse paa lavere Vandstand end 12 Aen og derover. Det er en Illusion, man kan fiske med disse Vaad indtil paa 2 Fod Vand, det vil sige, man kunde lige saa godt bruge de forbudte Sandvaad der, der drages paa Land, thi lige saa langt som Vaaden kan flyde ind mod Land, lige saa langt kan man fiske med disse Redskaber. Det staar ogsaa her i Andragendet, at man kan fiske, indtil kun en Dybde af 2 Fod. Altsaa, den Illusion, som Fisterikonsulenten fik Regjeringen loffet ind i, bristede snart. Til Bevis paa, at denne Lov har været uheldig, skal jeg tillade mig at fremsøre nogle Tal af de officielle Indberetninger, der ere givne til Ministeriet. Det viste sig, at da Loven af 1867 skulde træde i Kraft, var der ved Limfjorden 2,542 Personer, der helt eller delvis ernærede sig ved Fisteri, og at Fisteriudbyttet da tilnærmelsesvis var 400,000 Kr. eller rettere sagt 393,184 Kr. 43 Ø. Men efter at denne Lov havde virket, som jeg sagde, i henved 5 Aar, var der kun 2,164 Personer, der ernærede sig helt eller delvis ved Fisteri, og Fisteriudbyttet blev, uagtet Fiskepriserne de 5 Aar steg meget stærkt, ved Lovens Opbør kun 318,964 Kr. 7 Ø. Det synes altsaa at være godtgjort, at de Bestemmelser, man fik indført ved Loven af 1867, have været uheldige. Det har viist sig, at ikke alene Fisteribefolkningen aftog, hvad der er saare naturligt — det skal jeg strax komme til — men at ogsaa Fisteriudbyttet aftog. Det er saare naturligt, at Fisteribefolkningen i den nævnte Tid maatte aftage, thi hvor Aalevaadsfisteri bruges, kan der saa at sige ikke foregaa andet Fisteri, navnlig kan ikke bruges Net- eller Krogfisteri. Det vil med andre Ord sige, at disse unge Karle, som ere